

MACSKA házba nem való

Dömötör átkiabált a kerítés fölött. Hasát beszuszakolta két lécz közé, amennyire csak tudta. Érezte, ahogy összegyűrődik a fekete nyakkendője, a frissen vasalt fehér ing.
– Jó reggelt!

A házból nem hallott semmit. Az utcai szoba ablakából nem látszott, hogy a nagy piros kockás paplan megmozdult volna. Végighúzta virsliujjait tömött kefebajuszán. Bőrcipőjének orrával megpiszkálta a deszkák alját. Sóhajtott, röviden és mérgesen, ahogy a türelmetlen vagy elfoglalt emberek szoktak, a szemét is forgatta hozzá. Hátraszegte a fejét és újra kieresztette a hangját.

– Jó reggelt, Kelemen úr!

Tarkóján érezte a munkába igyekvő autósok tekintetét. Végül is, gondolta, egyáltalán nem szokásos, hogy egy felnőtt férfi munkanapon nem siet sehova, csak áll és kiabál. Szégyen, tette hozzá magában, még csavargónak nézik. Ádámcsutkája fel-alá járt, ahogy méltatlankodva kapkodta a levegőt.

– Jó reggelt, Kelemen úr! A macskája már megint átszökött a kertembe – kiabált a ház egyetlen nyitott ablakára nézve.

Ódzkodva emelte fel a jókora vörös kandúrt. Hátralépett, és messzire eltartotta magát. Vigyázott, nehogy az ingébe kapjon. Biztos volt benne, ha adódna alkalom, tönkretenné a ruháját.

– Jó reggelt! – sóhajtott türelmetlenül.

Lehajtotta a fejét, és a cipője orrát nézte. Csíkos volt a macskaszőrtől. Hiába, kiabálhat, ameddig akar, nagyothall az öreg. Egyébként is kezd egyre furcsább lenni. Múltkor két napig nem vitte be a postát, a reklámújságok és a szórólapok kiestek a fémdobozból, beterítették a járdát. Most meg alszik fél nyolckor. Pedig köztudott, hogy hétkor mindig felkel, és összegereblyézi a leveleket, a füvet szerdán és szombaton nyírja. Nem lehet tőle hétvégén pihenni. Öregszik, gondolta.

Le kell valahogy passzolni a macskát, így is késésben van. Bedobni a kerítésen, bármennyire is akarja, nincs hozzá szíve. Áthajítani, nyekkenjen. Aztán sírna az öreg Kelemen úr, hogy megsérült az egyetlen lakótársa. Nem, ezt mégsem lehet. Munkába nem viheti el, az is biztos. Összekarmolná a huzatokat a székeken, széttépné az aktákat. Na, akkor ő meg a macskát tépné szét. Be kell vinnie a kertbe, nincs más megoldás.

Kinyitotta a kaput, csinált már ilyet máskor is, ha ebédet kézbesített a szomszédnak. Bal kézben fehér ételhordó, benne főzelék, fasírt. Jobbal átnyúl a kerítés fölött, kiakasztja a reteszt, pipiskedik, hogy jobban elérje. Belöki a derekával az ajtót, és a lábával csukja a háta mögött. Csak a macskát kell messzire eltartani magától. A vörös kandúr ernyedten lógott a kezében, alig várta, hogy földet érjen. Ahogy a mancsait a talajon érezte, kitépte magát a vastag ujjak közül, fújt és elszaladt. Dömötör nézte, ahogy eltűnik a kert végében. Csóválta a fejét, a fű nem volt frissen nyírva, összepettyezték a lehullott levelek. Sóhajtott.

– Kelemen úr, visszahoztam a macskát – próbálta újra. Nem járt sikerrel.

Csak bekopog, gondolta, beköszön. Az ajtó nincs zárva, nem volt szokása az öregnek. Becsukta maga mögött gondosan, macska házba nem való. Tudta, hol a hálószoba. Az egész utcában mindenhol ugyanilyen kis kétszintes házak vannak.

Kelemen úr feküdt az ágyában, csak a feje látszott ki a piros kockás paplan alól. Az oldalán aludt, Dömötör nem látta az arcát.

– Jó reggelt, Kelemen úr – suttogta, nem akarta, hogy felriadjon.

Annyira azonban udvariatlan sem akart lenni, hogy szó nélkül menjen el. Nem betörő ő, gondolta. Odalépett egészen közel, megfogta a paplant ott, ahol sejtette, a válla van.

Megrázta, a test a hátára fordult. Meghalt, hűlt el Dömötör.

Kihúzta magát, és megigazította a nyakkendőjét, aztán sokáig nem mozdult. Nézte az éjjeliszekrényen a pohár vizet. Ujjával a csuklójához szorította a mandzset-táját. Nem volt érzélgős fajta, de a tiszteletet fontosnak tartotta. Kihátrált az ajtón, becsukta maga mögött. Az előszobában felhívta Kelemen úr lányát, nem vette fel. Persze, biztos dolgozik, gondolta. Írt egy sms-t, a többit majd ők elintézik.

Körbejárt a kertben. Nem volt magas a fű, de látszott, a héten már nem nyírták. Majd ő, gyorsan, jutott eszébe, de letett róla, nincs rá idő. A leveleket nézte, szanaszét hevertek a gyepen, sietnie kell, munkanap. Határozott léptekkel az udvar végébe ment. Faház, benne kartonlapok, rongyszőnyeg. Benyúlt az ajtón, kövér ujjával megfogta a macskát, felemelte. Lógtak az állat lábai, tehetetlenül csüngött a férfi markában, de nem fújt, csak nyávogott. Dömötör messzire eltartotta magától, vigyázni kell az ingre. A vörös szőr úgyis bárhonnán ráhullt volna a cipőjére. Átvitte a saját kertjébe, lerakta a földre, és munkába indult. ■ ■ ■

Domokos Márton Szegeden tanul, magyar alapszakon, és sosem tudja kapásból, hány éves (21). Ír, ha nem, akkor zenél. Ha azt sem, akkor azon kesereg, hogy kopaszodik.